

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 3. De Colloquio Nicodemi cum Domino Iesu, qui se tum verè
Magistrum exhibuit. Qui non renuntiat omnibus, non potest esse Christi
discipulus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

tentare habitantes in terra. Tentatio illa fuit ingens persecutio sub Traiano, in qua multi fideles defecerunt à fide; neque hic forè fuisset constantior, nisi singulari Dei protectione servatus esset; hanc verò meruit protectionem sua patientia, & patientiam testatus est suo silentio, O silentium omni linguà disertius!

Vide quàm graviter & quàm sepe contra pecces; *Hac dicit Dominus Deus; Vsq̄uequò non vis subici mihi?* Si verò nunquam certius te il-

li subjicies, quàm si flagellatus taces, usquequò murmurabis? usquequò non silebis? An dolēs te à Deo Patre in filium recipi? *At flagellat omnem filium quem recipit*, inquit Apostolus; Rursū que alibi: *Omnia facite sine murmurationibus, & hesitationibus ut suis sine querela, & simplices filii Dei*. Quasi diceret: hæc est certa nota, si flagellatus non murmuraveris, *Quasi filii obedientia, non configurati prioribus ignorantia vestra desideris*.

FERIA TERTIA.

DE COLLOQVIO NICODEMI CVM DOMINO JESU, QUI SE TUM VERE MAGISTRUM OSTENDIT.

Rabbi, scimus quia à Deo venisti, Magister. Ioann. 3.

VERITAS PRACTICA.

Qui non renuntiat omnibus, non potest esse Christi discipulus.

RATIO hæc est inter alias, quòd oportet Christi discipulum esse docilem & tractabilem, sive ut docentem magistrum audiat, sive ut auditis credat, seu denique ut quòd credit exequatur. *Sed nisi discipulus renuntiet omnibus, non erit ita docilis.*

Ergo nec erit etiam Christi discipulus: Quamobrem acceptanda renuntatio, qua proponitur, aut renuntiandum Christo Magistro.

I. PUNCTUM.

REMANSIT in urbe Jerosolyma. Christus Dominus per dies festos Paschæ, ibique pluribus editis miraculis, multos è Judæis ad se convertit, quos inter Nobilissimus ille est, de quo sic Evangelist. S. Ioannes: *Erat autem homo, ex Pharisæis, Nicodemus nomine, princeps iudeorum: hic venit ad Iesum nocte, & dixit ei, Rabbi, scimus quia à Deo venisti, magister, nemo enim potest hæc signa facere quæ tu facis, nisi fuerit Deus cum eo.*

Tum verò multis ei respondit Dominus Iesus, quæ videri possunt, quibus ita permotus est Nicodemus, ut se deinceps discipulum ejus palam professus fuerit, & constanti pro eo contra Judæos steterit, atque etiam Apostolis in fugam

lapsis, audacter ipse cum Arimathæano Josepho, corpus Domini Crucifixi de cruce deposuerit, & aromatibus conditum sepelierit. *Ibid. 19.*

Admiranda quidem hujus discipuli docilitas, qui tam facile se præstiterit suo magistro, sed magis admiranda magistri dignitas, autoritas, sapientia, bonitas & potentia, qui tam brevi tempore tales formet discipulos. Tu tamen anime, qui hoc magistro gaudes, unde tam parum proficis? Forte id defectu veritatis proposita, cui quantum tibi necesse esset, non te satis conformas. Universalis enim est & fixa magistri sententia. *Quòd omnis qui non renuntiat omnibus quæ possidet, non potest ejus esse discipulus.* Ipse est divinus Magister, ipsa est veritas, quæ hoc Effatum protulit, quando nulla succurreret dicti ratio, sufficit sic dictum esse, ut credatur: sufficit sic imperatum esse, ut impleatur. Neque verò defunt rationes, quæ id demonstrant; Atque hæc inter alias videtur expendenda; Quòd oportet Christi discipulum esse docilem & tractabilem, sive ut docentem quietè audiat, sive ut auditis non reluctanter credat, sive ut quæ credit & quæ opere complenda sunt, constanti impleat. Quæ cum de omnibus discipulis erga quem vis magistrum dici possint, tum de Christi discipulis vel maxime, quòd quæ suis Christus proponit, tam sublimia sunt, & supra omnem intelligendi facultatem; ut nisi discipulus sit valde docilis, nunquam dicenti credat; *Durus est hic sermo, & quis potest enim audire? Ioann. 6. dicca*

dicebant illi indociles. Adde quod, etsi audiretur, & quantum est ex parte intellectus, crederetur: durus tamen ita est sermo voluntati, ut ne repugnet dictis, docilitas tam sit necessaria, quam facilis est alioquin voluntatis repugnantia. *Et non vultis venire ad me, ut vitam habeatis!*

Ioann. 5.

Atque hinc Prophetæ, hanc præcipue docilitatem, vel futuram prædixerunt, vel ut necessariam denuntiaverunt, unde ipse Dominus & Magister: *Est, inquit, scriptum in Prophetis, & erunt omnes docibiles Dei;* non quod omnes futurj sint tales, sed quod omnes qui velint ejus esse discipuli, tales ut sint necesse sit; Nunquid vis ejus discipulus fieri? Nunquid vis fieri, quod ita necesse est fieri, ut nisi fiat, non sis Christi discipulus?

If. 54.

Ioann. 6.

II. PUNCTUM.

SED nisi quis renuntiet omnibus, non erit Christo docilis.

Nam primò quidem non erit docilis circa hoc primum documentum, quo jubetur à Christo renuntiare omnibus. Deinde verò si se indocilem ita præstet, ut jubenti magistro renuntiare omnibus, non renuntiet; sed sibi reserret aliquid vel effectum vel affectum, profectò circa hoc etiam quod reservat erit indocilis, quando quid in particulari jubebitur, quod illud spectet. Nam quamdiu erit inordinatus rei affectus, tamdiu erit indocilitas voluntatis, quæ non patietur tangi, quod nimis diligit. Atque hæc indocilitas tam dura erit & pertinax, ut intellectum ad se pertrahat, & indocilem reddat ad credendum, quod alioquin facile crederet, si à perverta voluntate non perverteretur.

Ioann. 3.

Hoc videlicet est, quod Magister noster Nicodemum docebat dicens; *hoc est judicium, quia lux venit in mundum, & dilexerunt homines magis tenebras, quam lucem, erant enim eorum mala opera; omnis enim qui male agit, odit lucem, & non venit ad lucem, ut non arguantur opera ejus;* id est, quando quis ita affectus est circa objectum aliquod peccati, ut affectum nolit deponere: non vult cognoscere ibi esse peccatum, ne hac cognitione cogatur affectum deponere, sicque voluntas indocilis impedit intellectum, ne se docilem præstet: ac proinde nulla est docilitas animi, nisi voluntas renuntiet vel his affectibus quibus detinetur, vel his mundanis rebus, quæ tales affectus excitant & nutriunt.

Hayneusue pars prima.

Hæ sunt fatales spinæ, quæ suffocant verbum Dei, ne fructum ferat: hæc sunt zizania seminata in medio tritici. Hæc est via ruinæ, & via laboriosa, cui non est credendum, ex consilio Sapientis, ut non offendas in lapides, & ne ponas animæ tuæ scandalum, id est, obstacula & impedimenta fidei ac salutis.

Luc. 8.
Ecc. 32.

Non credes Evangelio, non credes dicenti Christo, si quid dixerit contra id quod ita diligis, & ita possides, ut ei renuntiare nolis. Testis ille adolescens, qui affixus bonis suis non credidit se reperiturum thesaurum in cælo si terrena despiceret. Testes illi qui Dominum contra divitias disputantem deridebant, *qui scilicet erant avari,* ut expressè refert Evangelista. Omnes illi denique testes, quibus exprobrabat, *Quomodo vos potestis credere, qui gloriam ab invicem accipitis, & gloriam quæ à Deo solo est non queritis?*

Mat. 19.

Luc. 16.

Ioann. 5.

Sicut ait de stulto Sapiens; *Non recipit stultus verba prudentia, nisi dixeris ea quæ versantur in corde suo:* Ita planè de omni inordinato affectu; Vix aliud persuaderi potest quàm quod diligitur: Præoccupata mens est, quæ vix ulli locum relinquat rationi & fidei. Navis est anchora & funibus alligata certo cuidam loco, unde se movere non potest, quocumque aspirante vento. Non est hoc esse tractabilem, non est hoc esse docilem, Væ nobis si tales habuissimus Apostolos.

Prov. 12.

III. PUNCTUM.

QVI non ergo renuntiat omnibus, non potest esse Christi discipulus, quia non potest esse docilis, qualem oportet esse Christi discipulum: Unde pridem Isaas, *Quem docebit scientiam, & quem intelligere faciet auditum? Ablactatos à lacte, avulsos ab uberibus.* Hi nempe sunt dociles, qui sunt à suis abstracti cupiditatibus, qui nulla re interna vel externa detinentur, quin audiant & sequantur docentem Christum, qui propterea suis dicebat: *Si vos manseritis in sermone meo, verè discipuli mei eritis, & cognoscetis veritatem, & veritas liberabit vos.* Quali diceret, multi se dicunt discipulos meos, aut tales apparent, qui verè non sunt. Nam hi verè sunt discipuli, qui cum audierint sermonem meum, se ita dociles reddunt, ut ei credant & acquiescant, quia sic à me audierunt, licet non capiant, licet non intelligant, hoc unum sciunt, quod Christus hoc dixerit & imperarit, & satis illis est ad

If. 28.

Ioann. 8.

E e obse

obsequendum. Tum verò illi post cognoscant veritatem, quam non intellexerant, antequam crederent; & cognita veritas ita confirmabit eos in fide & charitate, ut planè liberet intellectum non modò ab omni errore contrario, & voluntatem ab omni affectu opposito; sed etiam ab adversariis, & his inimicis qui contrà solent eos impugnare. Vide in 2. parte, Fertia 2. infra Hebd. 4. post Pascha, ubi hæc proponitur veritas: Non est prius intelligendum ut credas, sed primò credendum est, ut post intelligas.

4. 5.

Egregia verò est hujus perfectæ docilitatis & renuntiationis forma in Propheta qui de se ait, aut de Christo in persona sua. *Dominus meus aperuit mihi aurem, ego autem non contradico, retrorsum non abii, corpus meum dedi percussentibus, & genas meas vellentibus: faciem meam non averti ab increpantibus, & conspuentibus in me: Dominus meus auxiliator meus, ideo non sum confusus: Ideo posui faciem meam ut petram durissimam, & scio quoniã non confundar; Iuxta est qui justificat me, quis contradicat mihi?*

stemus simul, quis est adversarius meus? accodat ad me, ecce Dominus Deus auxiliator meus, quis est qui condemnet me?

In his enim tria sunt, quæ rem omnem conficiant. Primum est docilitas intellectus; *Ego autem non contradico.* Deinde voluntatis in rebus difficillimis, & ubi apparet manifesta renuntiatione rerum charissimarum. *Corpus meum dedi percussentibus.* Denique si quid contra intellectui & voluntati opponatur, hoc unum responderi debet, quia sic Dominus verbo & exemplo & auxilio, quò uno duce fretus nihil expavescat. Quid enim opponi possit contra verum Christi discipulam, quod non ipsi Christo posset opponi? At quid Christo possit opponi, quod non verus ejus discipulus velit profiteri? *Non est discipulus super Magistrum, nec servus super Dominum suum, sufficit discipulo, ut sit sicut Magister ejus, & servo sicut Dominus ejus.* Velle ne supra esse? Ego aut infra, aut sicut ille: sicut ille suis omnibus renuntiavit; sic te oportet tuis, ne sit supra magistrum discipulus.

Matt. 10.

FERIA QVARTA.

DE ACCUSATIS A PHARISÆIS, APOSTOLIS,
QUOS CHRISTUS DOMINUS UT SUPREMUS
JUDEX ABSOLVIT, ET ACCUSANTES
CONDEMNAT.

Ecce quid faciunt discipuli tui Sabbatis, quod non licet. Marc. 2.

VERITAS PRACTICA.

Qui nimis humana timet judicia, non satis reveretur divina.

RATIO EST, Quia qui nimis humana timet judicia, hoc timore sapius permovetur ad omitendum vel committendum aliquid contra Deum.

Sed quisquis ita permovetur contra Deum, non reveretur divina iudicia.

Ergo neque ille qui nimis humana timet, Et tamè quanti sum in hoc nimio, & per verso timore?

I. PUNCTUM.

IN iduum videbantur intenei Pharisei, ut modò accusarent Magistrum apud discipulos; modò discipulos apud Magistrum;

Quare cum publicanis & peccatoribus manducant Magister vester? Sic paulò ante audivimus eos de Magistro conquerentes. Nunc verò cum forte discipuli Sabbato per fara, sive per segetes iter haberent, & famem avullis manu spicis solarentur: Ecce, inquit, discipuli tui faciunt, quod non licet. At Dominus factorum omnium & dictorum Cognitor ac supremus Judex, lata sententiã declarat innocentes discipulos: Et accusatos absolvens, condemnat Phariseos accusantes. Sic ipse est constitutus à Deo Judex vivorum & mortuorum. Sic ipse est Dominus Judex noster, Legis noster, Rex noster, Sic ipse denique de se ipso: Pater omne iudicium dedit Filio, ut honorificent omnes Filium, sicut honorificent patrem.

Matt. 9.

Act. 10.

1. 33.

Ioann. 5.

Honorem illi exhibe ut Judici, agnosce quàm perfectè possideat omnes Judicis partes seu qualita-